

Een ride in the park over de digitale kasseiën

Cycle Berlin, Dag 1

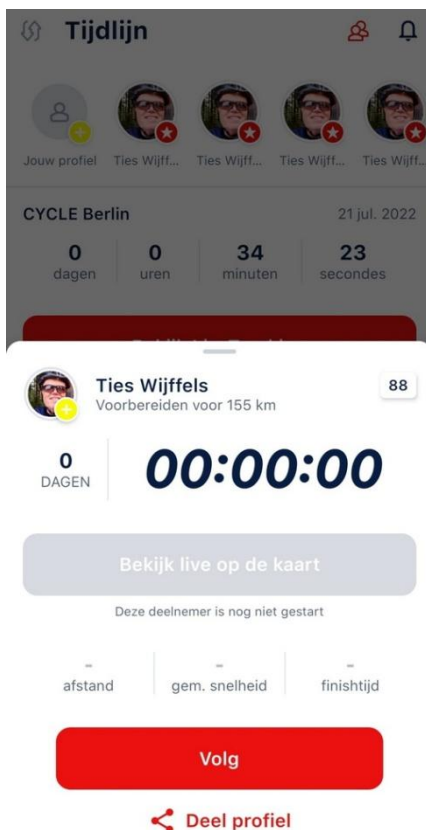
Een stukje fietsen, hoe moeilijk kan het zijn, wat kan er nu helemaal gebeuren. Een lekke band, een gebroken spaak, een ketting die een beetje droogloopt. Met wat gereedschap en een beetje praktische fietsreparatie-ervaring – als kind leerde ik banden plakken bij wijze van spreken nog vóór ik kon lopen – is het een kwestie van opstappen, doortrappen, probleempjes die je voor of in de wielen worden geworpen oplossen en wachten tot je er bent. Of de rit nu naar de markt, naar Eindhoven of naar Berlijn voert, daar zit behalve de trapduur geen wezenlijk verschil in. Een ride in the park ging het worden, die 154 kilometer naar het oosten van de eerste Cycle Berlin etappe, richting Berlijn, vlak bovendien.

NOT!

Het is een **georganiseerde** fietstocht, door de Hartstichting. Georganiseerd, dat heet behalve verzorgingsposten en hotelbedjes ook protocollen, geplande routes, vertrekschema's, dresscodes en..... een app. Een attack zou je ervan krijgen; waren we toch nog aan het goede adres, die stichting wil zijn bestaansrecht natuurlijk ook waarmaken!

Waar het in good old biking days neerkwam op je banden oppompen en gaan met die banaan, zo moest vandaag de fiets opgetuigd worden met het maximum aan digitale tierelantijnen. De navigatie natuurlijk, op de Garmin, Wahoo of wat dan ook. Digitale routes (GPX) waren ons toegestuurd door routekapitein Herman maar bij het inlezen in de mobiel en overzetten op de Garmin bleken de gpx-tracks nul hoogteinformatie te bevatten, die zat er gewoon niet in. Voor een goede voorbereiding

zijn hoogtemeters belangrijker dan afstandsmeters, je wil incalculeren met welk verzet je je in het avontuur stort. Met een omweg kregen we die hoogte-informatie er uiteindelijk wel in, maar is het niet de essentie van het georganiseerd zijn dat het geregeld is, en bij voorkeur dan ook góed geregeld. Ik sprak routekapitein Herman vanmorgen aan op deze omissie, maar stuitte op een muur van onbegrip. 'Geen probleem' zei Herman, 'het stelt allemaal niks voor' maar waar voor de één de Alpe d'Huez een niets voorstellend bultje is, is voor de ander de brug bij Hedel een onoverkomelijke barrière. Meters willen we zien, vooral hoogtemeters.

Maar dit alles was nog klein bier in vergelijking met de volgende verplichting die ons gevraagd werd, de Cycle Hartstichting app die we allen moesten installeren omdat daarmee de organisatie oog wil houden op onze vorderingen. Waarom? Bijna iedereen gebruikt al routenavigatie, op Garmin, Wahoo, zijn of haar mobiel, vaak al gekoppeld aan Strava, google kent ook al zoiets als 'locatie delen' en naast de Garmin hebben velen ook een sporthorloge, met GPS, die ook al een tracklog bijhoudt. De Cycle Hartstichting app doet dat dus ten derde male, en met een dusdanig brakke user interface dat werkelijk niemand meer tijd voor zijn bandendruk of spaken had; de hele fiets-

goegemeente was druk in de weer met downloaden, updaten; die nacht was de laatste versie gepubliceerd, dus 97 man/vrouw stonden tien minuten voor het startshot de app nog op te schonen, het startnummer moest nog gekoppeld worden (wat niet altijd werkte) en ho ho ho, de app mocht alleen gestart worden in een heel nauw timeslot vak voor de start, anders deed ie het niet. Ter verhoging van de user interface experience was ook de app-ontwikkelaar ingevlogen (moedig hoor!) om als digitale wegkapitein ons, fietsdigibeten(?) de weg door de krochten van de app te wijzen. Ook niet vergeten, die powerbank aansluiten want het voorspelde stroomverbruik lag zo hoog dat een eenvoudige fietsdynamo dat klusje niet kan klaren. Trouwens, fietsdynamo's, bestaan die nog?

Maar niet gezeurd, na de nodige knoppen-acrobatiek en flink wat geswap en geswipe stond daar het peloton klaar voor de start. Waar zaten die trappers ook alweer??? En GO GO GO.

Nog enige paniek bij fietsmaat Jos, bij haar bleef de app hangen waarop ik nog riep 'weg die telefoon, trappen', en daar gingen we dan.

Na al dit virtuele gehannes was het fietsen inderdaad een

ride in the park, al liep de snelheid in de groep waarin we aanvankelijk startten gestaag op tot een 36 á 38 km/h, aangeslingerd door erg bewijzuchtige jeugd, dus na de eerste 20 kilometer besloten Dirk en ik maar wat rustiger fietswater op te zoeken. Dat water viel overigens reuze mee, we fietsten precies tussen de buiten door, dus al met al een rustige rit. Een eerste drinkpauze op 55 km, Herman had die aangekondigd op 41 km, maar na de hoogtemeterdiscussie van die ochtend wist ik zijn woorden op waarde te schatten. Lunchpauze op 107 km, al was die aangekondigd op 91 km te liggen, en toen toch nog een drinkpauze op 127, die we aanvankelijk finaal voorbij flitsten omdat we de lunch nog aan het wegslikken waren. Lekker gefietst gewoon, een mooie route in een vrij Hollands aandoend landschap, toch nog een ride in the park. Niet helemaal, een uit mijn frametas stuiterende camera toen in de afdaling de weg plotseling van verhard naar onverhard overging, Julia die over die camera heen denderde, en toch nog een leuke band daardoor een paar honderd meter later, leek het zowaar nog op écht fietsen.

Tot de aankomst-locatie Münster zich aandienende na 155km. Bij mij stopte de app keurig en kreeg ik de melding dat de eerste dag succesvol voltooid was, fietsmaat Hans Naus was de eerste 30 kilometer in de app kwijtgeraakt, Jos had niet gereden (zei de app althans, haar rode hoofd naast mij vertelde een ander verhaal), en Josephine, die notabene vandaag het meeste kopwerk gedaan had, in een groep die allengs groeide tot een man/vrouw of 30, die fietst volgens de app nog steeds. Ik verbaas me erover dat de Hartstichting nog niet uitgevlogen is met de traumahelicopter om haar uit het inmiddels duistere Duitse landschap te plukken.

En bij de finish, geen app-ontwikkelaar meer te zien. Al verwacht ik komende nacht wéér een update.

Oh ja, de Duitse verkeersregels, die zijn net even anders dan in Nederland. Als er al fietspaden zijn, dan worden die gedeeld met voetgangers, oppassen dus. Maar als je een pad tegenkomt met het opschrift 'Fahrräder Frei', wat betekent dat dan weer. Is dat pad vrij voor fietsers om er hun weg op te gaan, of hoort dit pad vrij van fietsers te blijven. Routekapitein Herman stond niet op dat punt om die vraag te beantwoorden. Wie het weet mag het zeggen.

En voor wie nog een challenge zoekt: de app is te downloaden (CYCLE Hartstichting) druk op Ranglijsten, zoek mij op (ik sta nu op 46) en kies Volgen. Dan krijg je een live update van waar ik uithang. Dat is nu in mijn bed, de benen laten zich toch wel voelen, maar de app staat uit. Hoop ik.